

תיאטרון בית ליסין
בדיונגוף

מחזה ישראלי חדש
מאת הדר גלרון

מקווה

סיפור על נשים ועל מקום מחזה ישראלי חדש מאת הדר גלרון

מקווה

בימוי:
מיכה לבינסון
תפאורה:
כנרת קיש
תלבושות:
נטע הקר
מוסיקה:
אלדד לידור
תאורה:
פליס רוס
דרמטורגיה:
גורן אגמון

משתתפים:
טרייסי אברמוביץ
הינדי
מרים גבריאלי
שושנה
ענת מגן-שבו
מיקי
נטלי נאמן
חדווה
הדס קלדרון
תהילה
נעמה שמירא
שירה
דנה שרייר
אסתי
גל צ'פסקי /
ג'וזי ריגר
אלישבע

ענת מגן-שבו

הדס קלדרון

הצגה ראשונה: 11.8.2004 משך ההצגה: כשעתיים כולל הפסקה

"אם אין שינוי, יש רקבון ומוות..." ראיון עם המחזאית הדר גלרון והבמאי מיכה לבינסון

שרק היו מוכנים לקבל אותנו, ובאיה נושא שרצו – היו לא מעט הנחות 'חד-פעמיות'!

הקהל הרחב התוודע אלינו בעזרתו של חנן גולדבלט שהתלהב מאד, אבל הסכים לעבוד אתנו רק בתנאי שאנחנו מוכנים לגעת בדתיות שלנו.

כך נולד 'בידור הכלה' – (על דתים, חילוניים ומה שביניהם). הופענו יחד תשע שנים בסך הכל, ונפרדנו כשידינו שכל אחת מושכת לכיוון קצת אחר. אנן רצינו יותר סאטירה, אמירות ויותר נוקבות. אם אני כבר עומדת על הבמה ויש לי מה לומר – ויש לי מה לומר! – אז ידעתי שאני זקוקה

לחופש להגיד בבידור את כל מה שאני רוצה. נפרדתי מנייה כשהבת הבכורה שלי נולדה. היה לי זמן פנוי (יותר מדי פנוי לעצמי) והתחלתי ללמוד יידיש. עד אז בכל פעם שאמרתי משוה ביקורתי

על מעמד האשה, הסבירו לי (גברים וגשים כאחד) שאני פשוט לא למדתי מספיק ולא יודעת. אז למדתי, וככל שלמדתי ככה התעצבנתי יותר!

הבנתי שבעיית קיפוח האשה עוד הרבה יותר קשה ממה שתאירתי לעצמי! וחבל מעונן בחוק היהודי. אספתי את כל החומר, צלצלתי לחנן – הוא נדלק

– וכך נולד **פולסא ד-נורית** – מופע סטנד-אפ סאטירי ונוקב. כך, דווקא שחור לבן, דווקא התרסה, קריאה ברורה ומודעת לשינוי.

א.מ.: והרבה מקומות דתים באמת החרומו את ההופעה שלך ולא הזמינו אותך...

ה.ג.: אני עדיין מופיעה עם "פולסא..." והרבה מקומות שהחרמו את ההופעה בצאתה היום לוקחים אותה בחיב שום בעיה. עדיין לא כולם, אבל זה מעורר, כי זה אומר שבאמת חל שינוי. וגם אני התבנתי, אני לא מחפשת אשמים – אלא פתרון! כל זמן שאנחנו (הנשים) מסתכלות על עצמנו כקרבן, אין לנו, ולא יהיה לנו, את הכח לצאת מהבור ולשנות את המצב. היום זה ברור לי שהשינוי יבוא מנשים. מתוך ההבנה הזאת כתבתי את **מקווה**.

א.מ.: קיים בתורה האיסור: "לא תעשה לך פסל ומסכה". ובאמת התיאטרון תמיד היה זה החוויה היהודית, להוציא אולי את מסורת "המרוס-שפיל", הדר, כיצד הגעת את, אשה דתית, לעסוק בתיאטרון?

ה.ג.: תמיד אהבתי תיאטרון. נולדתי וגדלתי בלונדון עד גיל 13, ויכול להיות שלעובדה שאני בריטית יש קשר לאהבת התיאטרון. למרות האופי ה'דוסי' של בית הספר היהודי בו למדתי, הנחילו את אהבת התיאטרון, והעלנו הרבה הצגות. בד"כ קבלתי תפקידים ראשיים, הייתי "גברתי הנאוה"

בגיל תשע, למשל, כשעליתי ארצה הכל השתנה. לא היה שום דגש על תיאטרון או דרמה בתיכון הדתי בו למדתי, הכל היה מאד חובבני. לקחו אותנו להצגה אחת במשך כל התיכון – "מירהלה אפרת", בהבימה, והוקסמתי. בצבא הייתי מורה

חיילת והשתמשתי הרבה בביכולות הכתיבה והמשחק בכיתות של חינוך מיוחד. 'לעיסוק שלי בתיאטרון חיתה מוכרחה להיות 'כוונה', 'מטרה', ככה זה אצל דתים, לכל דבר חייב שיהיה צידוק.

גם תיאטרון לא עושים 'סתם' בשביל הבידור! **א.מ.:** ולבסוף מצאת את עצמך כן עושה תיאטרון בשביל הבידור, להיות הסטנדאפיסטית הדתית הראשונה בארץ?

ה.ג.: הללוה! השתחררתי! האמת, נרשמתי דווקא למשפטים בבר-אילן; אבא שלי תמיד אמר שעם פה כמו שלי אני חייבת להיות עורכת-דין (הוא גם הציע לממן...). ואז קבלתי מכתב מהצבא

שבגלל שהייתי חיילת מצטיינת, מגיעה לי שנה אקדמית ראשונה בחינם! התחלתי לחפש מה אני באמת רוצה ואוהבת. נרשמתי לתיאטרון קהילתי באוני-תל-אביב (ועוד לא לאמנותי שיש סיוע להיות גם תניה וגם שחקנית). שם בבניין

מסקיפון פגשתי את ניה. מהיום הראשון ללימודים היה בינינו קליק, נתנו אומץ זו לזו, בחופשה הראשונה כבר התחלנו להופיע לציבור הדתי – בני-עקיבא, נשות 'אמונה', שיריע לאומי... איפה

נעמה שפירא, נטלי נאמן, גל צ'פסקי

אני מבינה את הפחד לשנות, ואני גם מבינה שיש מחיר לשנות – ובכל זאת אני מציבה את החתירה לשינוי כאידיל של עירך שלאוף אליה, מתוך מדרת. כי אם אין שינוי, יש רקבון ומוות.

מ. ל.: זה מחזה על מחיר ההסתרה ומחיר הגילוי. יש תחושה ברורה של פיוח במעמד האשה במאות האחרונות של הקיום היהודי, בניגוד ליהדות הקדומה. בתנ"ך יש נשים גדולות, נביאות, מציאות. לא רק חווה, המורדת – אם כל חטאת, אני מדבר על דינה בת לאה שנואשת, אשת לוט המבינה אתהורה בועם וקופאת בבער. על כנות לוט, דבורה הנביאה, יעל, מרים אחות משה, תמר ויהודה, רות המואביה, אסתר המלכה... הממסד הרבני המורח-אירופאי "יבש" את האשה וצמצם את קיומה במאות השנים האחרונות לעור כנגד הבעל בלבד. כל עניין מעמד התפילה והלימוד אצל האשה נוצר כדי לשרת את הגבר. האשה לא חייבת בתפילה בציבור ועדיף שלא תלמד כדי שלא תזניח את תפקידיה כעקרת בית וכאם.

ג. ג.: תראו את מקרה "אנס הכולת". זה מחיר הבורות של האשה הדתית כיום.

א. מ.: הדר, כמפורסמת, סטנדרטיסטית – איך הייתה העבודה מול שחקניות אחרות? לא רצית כל הזמן לקום "מכס המחזאית", שהוא מטיב יותר פסיכי ורוחה סימפולקס, ולשחק במקומן?

ה. ג.: הייתי שותפה מלאה בבחירת השחקניות והבמאי. לא הרגשתי שזה יוצא משלי. אני יודעת שאני עוד אשחק תפקידים דרמטיים, גם זה יגיע. אני בפירוש לא מוצאת את עצמי וישובת בחזרות אכולת קנאה. יש כאן צוות ומלא של שחקניות, וכל אחת מביאה מעצמה כח אדם לתוך הדמות. יש לי לפעמים קצת קוצים מבין להסביר במילים למה התכוונתי אני רוצה לקום ולהראות את זה. אבל אני מתאפקת.

א. מ.: האם אפשר לומר שזה מחזה עם מסר?

מ. ל.: מעבר לשאלת "המסר", מה שמרתק כאן זה שיש דרמות גדולות ממרכיבים לגמרי יומיומיים. יש נשים, ומים, וסקס, וסקס, ותשוקות, ומאבקי שליטה, וברקע אפילו מאבקי כח פוליטיים אבל הכל בעצם כמנגנון קהילתי, שכונתי. הכל כזה קטן...

א. מ.: נשמע ממש כמו מיקרוקוסמוס של המדינה שלנו.

מ. ל.: נכון. וחשוב לי שהצגה תצליח לעבוד גם

כמשל חברתי. אני אוהב במחזה הזה את המינה שבו רוחנית ומיסטיות לבין עולם קליני של קופת חולים, בין מועדון נשים לבין טקס דתי המתקיים מתוך אמונה, במקום טהרה.

א. מ.: ספרי קצת באמת על כמה מהדמויות במחזה ועל תהליך היווצרותן.

ה. ג.: חלק מהסיפורים נולדו מתוך חוויה אמיתית. לא שליל, תודה לך. לא אפילו אצל סירה, שהיא "הפה שלי", הסיפור שלה דווקא ממני. הסיפור של תהלה מבוסס על שני סיפורים אמיתיים. אחת מהם אני מכירה מקרוב, אבל לקחתי אותה למקומות שונים. הסיפור של חדווה לקוח מהמציאות, למרות שבמציאות הבעל הוא לא דמות ציבורית דיועה, כמו אצל. הדמות של הינדי, והסיפור-המורכב שלה, נולדו ממשפט אחד ששמעתי ממישהו. שושנה היא דמות מאד ריאליסטית מבחינת השקפת עולמה הדתית, אני לפעול מהרגש ולא רק מהשכל. בחברה בה האשה גם יולדת כל כנה, גם מחזיקה את הבית, וגם המפרנסת היחידה היא חייבת לדחוק את הרגש שלה ואת הרצונות שלה הצידה, או לשכנע את עצמה שהרצונות שלה תואמים בדיוק את מה שהחברה מצפה ממנה. אני מתקמצת כאן על הפרטים – כי אי לא רוצה להרוס למי שקורא לפני...

א. מ.: מיכה, איך היה לעבוד עם קאסר שכולו נשים?

מ. ל.: זה נחמד להיות מוקף נשים. נשים ומים. שני דברים שאני מאד אוהב. הנשים הן הגיבורות, הן הסקטור שמרים את הראש, לדעתי, זה לא נבחר מהזה לנשים בלבד, להיפך – רוב הנשים משוכנעות כיום בצדקת המסד המקופל במחזה. הפילוג האמיתי בחברה היהודית הוא על זה שהממסד הרבני-אורתודוקסי לעולם לא רישה לאשה להיות רב.

צריך להודות עם זאת שהקנאים הם שאפשרו ליהדות להישמר ולהשתמר משך אלפי שנים. באורח חיי אני שייך היום במידה רבה למתיוונים, וזאת דימלא לא פשוטה, קונפליקט לא פתור. אחת מנקודות החיבור האמיתיות שלי עם הדר נגלוך (מאז נישואיה – נורית פורשטיין-הדר) – מחזאית, שהיא פרח חדש, שראוי שיהיה פרח מוגן. קול צלול וחוצף של מי שדחקה אל השוליים לאור דורות. המחזה לא נוקט עמדה דוגמטית, זה עוד דבר שאני אוהב בו. כמעט כל אחת

מהדמויות משלמת מחיר – הדמויות שמנסות בקנאות לשמר את השמרנות וגם הדמויות שמנסות להציב אלטרנטיבה מותחדשת.

א. מ.: ואת, הדר, מרגישה שאת משלמת מחיר? ה. ג.: ישלמות מחיר אה, כשהעוזר לקפוץ למים – להביע את דעתי במובני היוזכיות שאני נשואה פעם שניה, שבעצם הייתי אשה מוכה, כל מיני שטריות כאלה שהמציאו כדי להצדיק את העובדה שאני "מכבסת בחוץ". זה לא הווי לי כי גם קבלתי הרבה כוח ותמיכה. הבעתי שפתיים להיות הפה של הרבה נשים (גנבים) שחושבים כמני – "שקופים" עם ההלכה כיום, ומבינים את הצורך במפרנסת חדשה, נשית יותר. אני לוקחת אחראיות

על עצמי ומה שקורה לי. דניאל ואני הצלחנו לכנות את משפחתו דתי, אבל אחר. שמרנו על הקדושה – וזרנו על הפחד.

א. מ.: תמשיכי לכתוב על דתים, או שתכתבי על ת. ג. הכתיבה בעיני היא תהליך של ביטוי, הבהרה ורפוי. ברגע שאני ארגיש שאני עם עצמי פתורתי את הקונפליקט, אני איננו כלה. יש לי כבר כמה רעיונות...

א. מ.: הדר ומיכה, תודה רבה ובהצלחה.

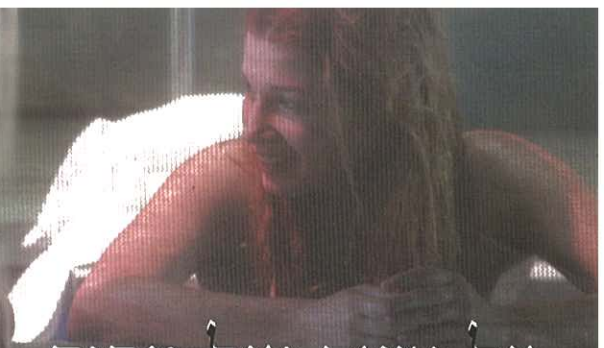
ראיין: אבישי מילשטיין

טרייסי אברמוביץ

הדס קלדרון, ענת מנן

על נשים ועל מקום

כמעט סטירילי, אבל לא קר. האווירה היתה דווקא חמה. אמא התנשקה עם הבלנית – אשה גדולה, עם עיניים מלאות הומור, ועם זאת משהו במבט שלה העביר בי את התחושה, שאיתה לא הייתי רוצה להסתבך, במיוחד כשהיא אמרה לי "כל הילדים כבר ישנים בשעה כזאת!" אמילו לא העזתי לענות לה (מחוץ לבית הייתי ילדה ביישנית).

התיישבנו "איפה הברביקה?" לחשתי, ואשה אחת צחקה.

אמא שלי הבחינה בשקית "את לא נכנסת!" אני מכירה את אמא שלי. זה היה 'לא' מוחלט.

הבלנית קראה לה. היא נכנסה ויצאה די מהר, שילמה, התנשקה, ושבו ויצאנו לאוויר החם.

היו לי מלה שאלות, אבל הפעם לא שאלתי. פשוט הרגשתי מרומה! באתי לגלות סוד ולא גיליתי כלום.

לקח לי גם כמה שנים לחבר בין היציאות לברביקה לבין הדלת הנעולה בחדר השינה של ההורים. מה שרק הגביר את הסוד...

'נראה' מבחינתי היה ניצחון. התרגשתי מאד. הכנתי לי גם שקית קטנה עם בגד ים במקרה שבכל זאת...

התפלאתי כשחנינו ליד אחד מבתי הכנסת הגדולים ב-Hendon. את בית הכנסת הכרתי, אבל לא זכרתי בריכה. הלכנו בשקט. יד ביד. היה עץ גבוה, מאחוריו גדר חיה (שגם היא היתה גבוהה ממני בהרבה), בגדר היה פתח ולשם נכנסנו – לי זה נראה כמו מבוכ – אבל מתאוס נדלק אור בחוץ וראיתי שאנחנו בעצם על שביל מרוצץ ומוגלג דלת. מי היה מאמין שיש פה דלת בכלל? (מיד נזכרתי ב'האריה המכשפה וארון הבגדים'). אמא שלי צלצלה בפעמון ותוך 20 שניות עניינו בזמזום האינטרקום. אור לבן, קרמיקה בהירה מצווחצחת, ריח (מה?) ישוב רק נשים – כולן יהודיות, כולן דתיות (ברוכה דתיות?), עם כיסוי ראש, חלקן עם ספר תהלים ביד, כולן 'קניות' (כמו אמא שלי) בלי איפור, בלי לק – מראה

'לברביקה'. הייתי מחכה לסימן הראשון – ימים בהם היא עושה אמבטיה. גם זה היה עניין די תמוה – "אם את הולכת לברביקה, למה את עושה עכשיו אמבטיה?" שאלתי אותה תוך כדי שהיא נתנה לי לשפשף לה את הגב. "אי אפשר להכנס לברביקה שם, בלי להתרחץ קודם" – התשובה השתקת אותי בינתיים...

לקחתי נשימה עמוקה – "אני רוצה לבוא איתך..."

"את לא יכולה" – איך תקומי מחר לבית הספר?

"ממילא אני לא הולכת לישון לפני שאת חוזרת. בבקשה!"

"זה לא מקום לילדים"

"אז אני לא אכנס! אני רק רוצה לבוא איתך"

"אולי פעם אחרת"

"אם פעם אחרת אפשר, אז למה הפעם אי אפשר?"

(צרי! גם בתי הבכורה, נעמה, בת ה-6, אהה! מאותה סדרה של 'תשובה לכל דבר') "נראה..." נאנחה אמי היפה.

בפעם הראשונה שהייתי במקווה הייתי ילדה בת שמונה בערך. התחננתי לאמא שלי שתקח אותי איתה ל'ברביקה הזאת' שהיא הולכת אליה בלילות. שתבינו, אמא שלי היא לא טיפוס ספורטיבי במיוחד, וגם בימי שמש לא מתאים לה 'להרכיב שחייה' – קל וחומר שלא באמצע הלילה, ועוד בלונדון הקרירה! ובכל זאת, פעם בחודש היא היתה חוזרת די מאוחר בלילה עם שיער רטוב מתחת למטפחת ראש, ולשאלתי 'איפה היית?' היא ענתה בטבעיות כמעט 'לברביקה'. אני אומרת 'כמעט', כי מעבר ללוגיסטיקה שלא בטוח עמדה לרשותי בגיל הזה – הבנתי שיש כאן סוד... זה היה בכלל אירוע חריג שאמא שלי יוצאת לבד בלילה לאן שהוא, ואני מודה שהיתה בי מידה לא מועטה של דאגה. כדי להודים הייתי צריכה לדעת שכולם בבית. במצב מאוון. (בלילות חמישי, למשל, הייתי יושבת עם אמי במטבח עד שהיא סיימה להכין את האשכול – לפעמים רק בשתיים או שלוש לפנות בוקר!)

וגם על ההרפתקאה הזאת, לא התכוונתי לוותר. החלטתי שאני אצטרף אליה

נעמה שמירא, מרים גבריאלי

הפעם השניה שביקרתי במקווה היה לצורך טבילה - לילה לפני החתונה. הפעם הייתי מוכנה. ידעתי בדיוק לאן אני הולכת, ולאיוו מטרר - ובכל זאת התרגשתי מאד. ידעתי שהפעם אני עומדת לחוות את הסוד. אולי זה היה קורה אם לא היתה שם בלנית. היא הצליחה להוציא כל טיפת חדרוה מהטבילה, להפוך אותה לעניין שעושים כי חייבים לעשות, וראוי לדקדק בפרטי הפרטים (נראה לי שהיא אפילו הוסיפה כמה המצאות משלה) כדי שלא אשאר חלילה טמאה! היא לא השאירה מקום לשטויות כמו 'סדוה' 'הוויה'...

בלימודי קבלה ('מכון שבתאי') למדתי שהמים מסמלים את 'עולם הנסתר' (עלמא דאיתכסיא), ואת עולם הרגשות. המים זוכרים, המים מרגישים, המים זורמים ומשתנים. במצווה הזו, בעיני, יש המון יופי וחכמה, אבל 'ההוצאה לפועל' שלה מזמינה 'אנטי'. הממסד הדתי שוב מוכיח שהוא יודע להבדיל מצוין בין עיקר לטפל - ולבחור בטפל!

בחודשי הקיץ אני משתדלת לטבול בים, או באחד המעיינות הטבעיים, שם, לדעתי, הנשמה לא הולכת לאיבוד...

ובחודשי החורף, כשאני חוזרת מהמקווה עם שיער רטוב (לא אותו המקווה הטראומטי מלפני החתונה), נעמה מחכה לי ושואלת: "אמא, איפה היית? בבריכה?" "לא" אני עונה לה, "הלכתי לטבול במקווה. כשהתחיל קצת יותר גדולה, אני אסביר לך בדיוק מה זה."

את המחזה הזה, על נשים ולנשים - אני רוצה להקדיש לשתיים.

ראשית כל לאמי המוכשרת, שהיתה כותבת לנו (לי לאחיותיי ולחברות בכיתה) אופרטות שלמות ומביימת אותנו בבית, אך בגלל המסגרת הדתית - התובענית והביקורתית - מעולם לא חלמה אפילו לפתח את עצמה מחוץ לבית. על התמיכה, הציפייה, והאמון, ועל היכולת לתת לי באהבה, את כל המקום שהיא לא לקחה לעצמה.

והשניה היא בתי, נעמה - הילדה שהפכה אותי לאמא, ומלמדת אותי (לא תמיד בדרך הקלה), שבמקום שאין גבולות, אין קדושה, ובמקום שיש עודף גבולות, הקדושה הופכת לפחד. הוד גלרון

המדריך למבקרת במקווה מילון מונחים

א - אישור: על-פי דרישת הרבנות, על כל כלה להשיג באישור מהרבנות ש-א: היא מבקרת וב: שהיא בשרה, בליל הבלילות. על אישור זה מקפידים לרוב אצל חילונים, ואצל דתיות האישור נהיה 'עניין רק אם יש הס וחיילה (חובה) 'פריחה' והכלה לא מטורה בליל הבלילות (לא מזיוס את תאריך החתונה חלילה, אבל הכלה עדיין מסורה לבעלה עד שהיא מטורה).

אמבטיה: ביום הטבילה, חובה לעשות אמבטיה של 20 דקות (מינימום). ניתן לעשות את האמבטיה במקווה, סמך לטבילה, או בבית. מי שעשתה אמבטיה בבית, חייבת בכל זאת 'לשטוף את עצמה' לפני הטבילה, (אין אמון, אבל יקיון - חבל על הזמן!)

ב - בדי-בדיקה: ביום לבדיקה פנימית בשבעה הימים שאחרי המזווג. את חבד מכניסים 'פנימה' (כמו טמפון) - הוא הוא יוצא 'מכותם', צריך לשאול רב (היום, תודה לא-ל! שיש פסקות לענייני טהרה) אם זה תום 'עובר' או 'פוסל'. אם הבתם 'פוסל', צריך להתחיל את ספירת הנקיים מהתחלה.

בלניות: 'הסלקטוריות' של המקווה. היא מחליטה מי חוכנס ומי לא. במקור תפקיד הבלנית היה רק לראות שהשירות של הטבולת מכוסות כולו במים, אבל הבלניות לקחו את התפקיד ברצינות מדי והדגנו 'ליטורטור טבילה'. היום מכשירים בלניות 'עצמיות', בעיני קצת יותר מתוחזק.

ג - גיל הבלות: כשנגמנו נשים (= מחזור), נקספ, מספיקים גם לזוג לטבול.

ד - דם: דם נחשב טמא ומטמא. גם אצל חיות - כשרות - היום לא כשר. **דריי טהרה:** ספר שמספר את כל הלכות הטהרה - מדרוך אישי.

ה - הפסק טהרה: ביום שהאשה מקבלת מחזור היא מספקת להיות טהורה והיא מסורה לבעלה. לצרכי מקווה צריך לזכור את התאריך.

ו - וולנטיות: אשה שיוולדת הרבה ילדים בריג - וכך יוצא לה להגיע מעט מאוד למקווה. (כי בדיון ותזקקה אין מחזור).

ז - איבר קטן לו לאדם - (המרינו שכן והמשמרב רבע): הוא לא צריך לטבול - הוא מהחור

ח - חוצץ: כל דבר שמפריד בין המים המטהרים לבין הטבולת. (תכשיט, סמכת, איפור, לק, לכלוך בשפופרתים, לכלוך באוזניים, כיס, לכלוך בטבור, שיעים תותבות, ועוד...)

ט - טבילה: כל אשה מברכת ואז טובלת מספר פעמים, כמנהגה. הטווח הוא משהו בין שלוש לשלוש מאות (גם שבע מספר טוב, שנים עשר מכניס שבטי ישראל או כל מספר חזק)

טובאה וטהרה: למעשה היום כולם ממאים. כל עוד בת המקדש נשאר בחורבן, אין באמת יכולת להיטהר במפר פרה אדומה. אבל המקווה מטורה את האשה מיטוטאת עיריה (לבד), ומתירה אותה שוב לבעלה. לבני שאר הטומאות, נעמדך לחכות לפירות הקדושות ולכות המקדש.

י - ימים אסורים: מהיום הראשון של המחזור ועד הטבילה (שמקיימת שבעה ימים 'נקיים' אחרי המחזור), מינימום 12 יום, בדיכ בסביבות שבועיים. (ולכן יש אומרים שאצל הדורסים - שבועיים 'כך-כך', ושבוועים 'פסק מין')

כ - כלה: האשה מגיעה בפעם הראשונה למקווה לילה לפני החתונה. למרות שבשנים האחרונות, כשהתחילו לדורות לכך שיש נשים (גם דתיות...) שמקיימות יחסים לפני החתונה, פסקו שצריך לטבול אף לפני, בעצם מרגע שהאשה מוותרת על תחילה.

כשר: זו הטבילה שהבלנית אומרת אחרי כל טבילה שעשתה כהלכה: כשאין חוצץ, כל השקרות מכוסות מים, הרגלים והידיים מנותקים מהמקווה והרעפה, הראש מורד, האבעות פרוטות לפני...

כתמים: אם מופיע 'כתם' ביימים הנקיים, מתחילים את הספירה מחדש.

ל - לילה: טובלים רק בלילה, אחרי החשיכה, כמה יותר סמך למעשה עצמו.

לחיצת יד: הבלנית נוהגת ללחוץ את יד הטבולת לפני 'יצאתן' מהמקווה, אחריה אם האשה רואה חיה טמאה כצאתה (כלב, חתול, וכו'...) היא עריכה לטבול מחדש.

מ - מקור: (= דם) רק דם מהמקור מטמא. **מדידת כלה:** לפני החתונה, כל אשה עריכה לעבור הרחבה אצל מדידת כלה, שהיא לרב הרבה יותר סופספת ממבלניות...

נ - נדה: כניו לאשה טמאה בשל מחזור.

ס - ספדרי: נוסח ספרד לטבילה (שאומן על-ידי הרבה אשכנזים) = טבילה אחת, ברכה, ואח"כ שאר הטבילות.

ע - ערווה: כמו שנאמר 'קול באשה ערווה', שיעור באשה ערווה, 'עוואר באשה ערווה', יריך באשה ערווה, בקצור - אשה = ערווה.

פ - פרו דביו: בעצם 'המטרה המקודשת' היא הבאת ילדים לעולם. אחת 'ההפחות' העיקריות היא, שמי שלא שומר על הבלות מהרה, ייולדו לו בנים רשעים. (ובמחקר, עליתי שיש הרבה נשים דתיות - אחריות - שמותירות על המקווה ברגע שהן 'מוטרות את הבטמה' ולא רוצות ללדת יותר).

צ - צניעות: נולת הכותרת של בת ישראל כשרה. הלכות צניעות אינסופיות, בהתמנהגות ובלבוש.

ק - קונדינר: בשנים האחרונות הוסיפו גם 'קונדינר' לרשימת 'החזעם' - ופסקו שלפני טבילה אסור לחפוף עם קונדינר (בגלל שכבה דקה שממננת שצאתה על השערות).

ר - רשת: הבלניות מצוידות במסל אריך שבסופו יש רשת, ותפקידו לזוג שקריות המים.

רב יוחנן: מרוב יופיו ומאור פניו היו מעמידים אותו מחוץ למקווה נשים, כדי ששכששים יצאו מהמקווה ויראו אותו, וכך יצאו להם ילדים יפים ועריקים כמוהו. (אגב, הוא עצמו לא התרחץ ולא היו לו ילדים - יש אפילו השערות שהוא העריך גברים...)

ש - שבעה נקיים: סופרים שבעה ימים נקיים מסוף המחזור ועד הטבילה.

ת - 'תיקון חווה': בעצם אם היא לא היתה אוכלת מעין הדעת... לבי תדע!!!

תפילה: תפילה שלפני הטבילה, ואחרי הטבילה, התפילה מתמקדת בהטהרות האשה והבאת ילדים עריקים לעולם.

תאווה: היהדות, במקור, דווקא בעד, גם אצל נשים. לצערי בחינוך המניז לא זה כל-כך קיים.

* כל הגיל מתייחס אך ורק למקווה של נשים. במקווה של גברים, זה סיפור אחר לגמרי...

'מקווה' - סיפור על נשים ועל מקום: מי המקווה שמעבירים סדרותיהן וחברותיהן על הנשים המבקשות לטבול. (נשים חדריות, דתיות ואפילו חילוניות אחת).

כל אשה היא עולם אשר רב בו הגסתן מן הגלוי. עולם של תשובות, בלי מקום לשאלות.

'נקודת הדתיחה': מתחילה עם הגעתה של בלנית חדשה ועצירה (שירה) שלא מסוגלת לקבל דברים כמובנים מאליהם, ולא מוחרת לשאול שאלות.

הסודות נחשפים, השקרים מתלכפים... ורק בנקודת אל-חזור מתחיל להתבהר המחיר שזוכעת האמת... כתבה: הדר גלרון

עיצוב תפאורה - כנרת קיש

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטה ת"א. מלמדת בחוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א, ובה"ס לתיאטרון חזותי ב-ים. מסיימת את כתיבת עבודת המוסמך לתואר שני במגמה לעיצוב תיאטרון. עבדה כאסיסטנטית למעצב באופרות בארץ ובח"ל. עיצבה תפאורות להצגות: בתיאטרון האוניברסיטה: חיילים. בתיאטרון הבימה: המאובן, יומולדת ל'ז'וזפה, קופסה שחורה (בשיתוף תיאטרון באר-שבע). בתיאטרון החאן: מלכות הקטן ומלחמתו בסריסים. בתיאטרון בית ליסין: מירל'ה אפרת. זכתה במלגה ע"ש משה שטרנפלד 1995, קרן שרת (1996, 1998), הצטיינות דקאן 1996, הצטיינות רקטור 1997.

דנה שרייר

מחזאית - הדר גלרון (לעשבר - נורית הדר-פירשטיין)

שחקנית-יוצרת, דתייה, נולדה באנגליה (1970), ועלתה ארצה בגיל 13 עם משפחתה. לאחר שירות צבאי (בניגוד להוראת אביה שלא תתגייס) ותוך כדי לימודי תואר ראשון בתיאטרון (אוניברסיטת ת"א), הדר החלה לכתוב ולהופיע.

תיאטרון: היא התפרסמה לראשונה בצמד "מיה ונורית", במופע בידור כהלכה, (כתיבה משותפת). לאחר מכן העלתה את פולסא ד-נורית - סטנד-אפ סאטירי ונועז על מעמד האשה בדת, שזכה לביקורות מצוינות (עדיין רץ ברחבי הארץ, זו שנה רביעית...).

בנוסף: המכונה המשותף הוא קברט סאטירי לנוער על ההיבדלות בין דתים לחילונים, אותו כתבה ומבצעת הדר, יחד עם ארית בשן. את שלושת המופעים הל' ערך גובימן חנן גולדבלט.

טלוויזיה: כתיבה והגשה של פינות סאטיריות ותכניות ספיישלים בערוץ 2. תפקיד ראשי בסרט שושן צחור, סרט עלילתי בנושא 'גישור'.

רדיו: כתבה, ערכה והגשה תוכנית רדיו לילדים ונוער, וכתבת מדור המוסיקטי בעיתון "אותיות".

סיימה לימודי נומרולוגיה ע"פ הקבלה במכון שבתאי, ומרצה בנושא 'האומץ לשנות'.

מקוה הוא המחזה הדרמטי הראשון של הדר גלרון. הוא זכה בתחרות "פותחים מסך" - תחרות מחזאים צעירים, אשתקד.

במאי - מיכה ליבנסון

למד בימיו תיאטרון וקולנוע בניו-יורק, שם גם בים הצגות וסרטים קצרים. לאחר קבלת תואר שני בבימוי מאוניברסיטת NYU, שימש כבמאי בית ומישנה למנהל הכללי של התיאטרון הציבורי בפיתסבורג, פנסילבניה. מאז שוב ארצה ב-1980, בים ברוב התיאטרונות בארץ, במקביל, בים תוכניות בידור, מופעים מוזיקאליים וסרטי פרסומת.

ב-1985 זכה בפרס "כינוי דור" ובאותה שנה הוזמן לבים את בת הגדוד בבית האופרה של בוסטון.

ב-1990 זכה במלגת השתלמות לבימוי טלוויזיה ב-BBC בלונדון. שימש כעורך ומגיש תוכניות בגלי צה"ל. כיהן כמנהל האמנותי של פסטיבל ישראל, ירושלים מ-1994 עד 2001.

הפקת האופרה דון ג'ובאני בבימויו פתחה את עונת 2000-1 באופרה הישראלית, שם בים גם את המחזמר בגרמנית הנאוה בהפקה משותפת לאופרה ולמספיק משה יוסף.

בין הצגותיו: מחול המוות, החשה, תופים בלילה, אליל ההמונים, בין הצלצולים, איש הפיל, כותרת ראשית, אותו ואת בנו, המתאבד, תמונות ציד, מותו של סוכן, לשוב את הצופן, קומדיה של טעויות, אורח בא, להרוג את הזמן, מפיסטו, הזוג המזרחי, באופן יחסי, ברנשים וחתיכות, אנדורה, זינגר, מ. טרפליי, ביאנקה, המנצח, קופר, מראה מעל הגשר, רומבטיקו. לאחרונה בים בקאמרי את קופנהגן. הצגה עליה זכה בפרס במאי השנה ע"ש יוסף מילוא ואת רומנטיקאים מאת חנוך לוין, המלביש ובתיאטרון בית ליסין: מירל'ה אפרת.

עיצוב תלבושות – נטע הקר

בוגרת המגמה לעיצוב תיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב. כמו כן השתלמה בלימודי ציור ופיסול במסגרות פרטיות שונות. בין עבודותיה – עיצוב תלבושות: **ילדי הנרות** בקאמרי הצעיר, **צל חלף** בתיאטרון האמן בירושלים, **קופסה שחורה** בתיאטרון הבימה. עיצוב תפאורה: **הפליביו** של עולם המערב בתיאטרון הספרדיה, **יסודות עוינים** בתיאטרון הקיבוץ, **אונטאר** בפסטיבל עכו – על עבודה זו זכתה בציון לשבח על עיצוב תפאורה, **פוטו בנדאד** בתיאטרון באר שבע. עיצוב תפאורה ותלבושות: **ממבעה באהבה** בפסטיבל הצגות ילדים בחיפה – על הצגה זו זכתה בפרס ראשון לעיצוב תפאורה ותלבושות, **החתונה האחרונה** בתיאטרון חיפה, **הזמיר** – **מסיבת מ'צמות** בפסטיבל ישראל, **צורה לאהבה** בתיאטרון הבימה, **ג'יפ** בתיאטרון באר שבע, **רק אתמול נולדה** בתיאטרון בית ליסין. כמו כן עיצבה תפאורה ותלבושות להצגות רבות בבתי ספר למשחק, ביניהן: **עמל אהבה** לשווא, **מקבת** ו**הערתונים** בסטודיו לאמנויות המשחק יורם לוישטיין, **רחוב**, **ריקודו של ג'יג'ס** בתוך **קוץ אחרון** בבית צבי. שימשה כמנהלת האמנותית של תוכניות הטלוויזיה **רק בישראל** ו**הכספת** בערוץ השני.

מוסיקה – אלדד לידור

כותב ומעצב מוסיקה להצגות, לסרטים, לפרסומות ולמולטימדיה. בוגר המגמה לקומפוזיציה באקדמיה למוסיקה בירושלים. ב-1966 הוציא את **כניסות וציאות**, תקליטור מציאותי האינטרומנטליות, ולאחרונה הדיסק **מוסיקה**. בין עבודותיו הרבות לתיאטרון: בתיאטרון הבימה: **נשיקת אשת העכביש**, **מראה מל הגשר**, **אבנים בדיסק**, **בחורים טובים**, **הבחורים בבלת ממו**, **אמדיאוס**, **מחול המוות**, **יונה יונה**. בתיאטרון סאטירי פולין: **הצילו**. בתיאטרון בית ליסין: **מות הלבלב**, **אחד משלנו**, **פוסקורן**, **פילומנה**, **שיחות עם אבי**, **גג שקוף**, **הרולד מודר**, **ביאנקה**, **שבעה**, **סילביה**, **כחול בוטרי**, **הזוג המודר**, **ערפל**, **מי מפחד מווריאציה חלפה**, **מכתב לנעה**, **מירלה אפרת**. בתיאטרון החאן: **מידה כנגד מידה**, **האם הטובה**, **האזור החופשי**. בתיאטרון באר-שבע: **מ. בטרטלי**, **ביבר המוכית**, **סוף של אחרים**, **רק בימי ראשון**, **אם הבית**, **זינגר**, **המתחזה**, **אשת האופה**, **הרצף המערבי**, **ילד משל**. בתיאטרון הקאמרי: **הריון**, **לכל השדים ותרחות**, **קופנהגן**, **יחסים מסוכנים**, **להרוג את הזמן**, **מחגרי עובר ושב**, **הפלגות**, **המנצח**, **אישה בעל בית**, **המלביש**, **דמוקרטיה**. בתיאטרון חיפה: **הנכד**, **עיר חופשית**, **הילד מאחורי העיניים**, **יורעאס**, **10 מינוט**, **דודתו של צ'רלי**. בתיאטרון לילדים ולנוער: **אורי**, **צבע הפנינה**, **השיר שבלב**, **שרה גיבורת ניל**, **המבוק**, **עושה הנפלאות**, **שיטת חנלה**, **הפיצוץ ברחוב האהל**. בתיאטרוננו: **שעת הנעילה**. פסטיבלים: פסטיבל ישראל '89 – **שקוף**, פסטיבל עכו '91 – **פרס על המוסיקה** להצגה **הערב ורוקדים**, עכו '94 של **קבוצת זיק** (פרס על המוסיקה), עכו '95 **עשור לזיק**. סרטים: **אש צולבת**, **הנעדר**, **מבעע שלמה**, **חיילים ללא גבולות**. זכה בפרס מרגלית לשנת 2001 על המוסיקה להצגה **נשיקת אשת העכביש**. למד עיצוב מוסיקה באוניברסיטת ת"א וסמינר הקיבוצים.

עיצוב תאורה – פליס רוס

עיצבה תאורה להצגות תיאטרון, אופרה ומחול רבות, ביניהן: בתיאטרון בית ליסין: **מיס דיזי**, **מסעות עם דודתך**, **חשמלית ושמה תשוקה**, **צור וירושלים**. בתיאטרון הקאמרי: **נורה**, **רוקס ורוקו**, **בתיאטרון הבימה**: **משרתים של שני אדונים**, **החיל האוויר שווייץ**, **הכסאות**, **מחכים לנודו**. בתיאטרון החאן: **נולדו אשמים**, **מידה כנגד מידה**, **השחקן**. בתיאטרון באר שבע: **רחות**, **כטוב בעיניכם**, **המתחזה**. בתיאטרון שונים בפולין: **Psychosis**, **4.48**, **הדיבוק**, **הסערה**. בתיאטרון Schaubühne ברלין: **בג'ונגל הכרז**. בתיאטרון הלאומי הצרפתי בניצה: **חלום ליל קיץ**. בתיאטרון Schauspielhausnover כהנובר: **מקבת**. הזמן האבוד. בתיאטרון Toonleer Amsterdam: **הספר מסיביליה**, **שיקוי אהבה**, **המדיום**, **יבגני אויגניי**. באופרה הלאומית של וורשה: **דון קרלוס**, **אوتלו**, **יבגני אויגניי**, **דון ג'ובאני**, **Ubu Rex**, **Tatooed Tongues**. באופרה הלאומית של וושינגטון די סי / האופרה בפוזן: **אנדרי שנייר**. כמו כן עיצבה תאורה לפסטיבלים וללהקות מחול: **נונים במחול והרמת מסך**, **להקות המחול בת שבע**, **דור רינה** שיינפלד וללהקות המחול הקיבוציות.

מרס גבריאלי, דנה שרייף, הדס קלדרון

טרייסי אברמוביץ - הינדי

בוגרת מכון לתיאטרון וקולנוע 1976 בוקרשט רומניה. בוגרת לימודי מוסיקה ומחול. בוגרת מכון הטכנולוגי של בוקרשט והוסמכה כמהנדסת חשמל. ברומניה הופיעה בתפקידים ראשיים בין היתר בהצגות: ברבלין באנדורה, לאריסה בבת ללא דונגיה, נינה בשחף, הילדה באלוף הבונים, נורה בבית הבובות, מאשה בשלש אחיות, לנה בבעלת הארמון, רחל בהיתודיה מטולדו, שיינלדה במירלה אפרת.

הופיעה ברדיו ובטלוויזיה בתכניות בידור, משחק וקריינות, הנחית תוכנית קבועה בענייני אמנות, וכן במחזות זמר וכעשרים סרטים. פרס שחקנית השנה לשנים 1982, 1984, 1987.

פרס מיוחד על תפקיד פופיאה בסרט הכתרת פופיאה בפסטיבל הסרטים MONTREUX. עלתה ארצה ב-1989.

משחקת בתיאטרון הישראלי משנת 1990. השתתפה בהצגות: בתיאטרון באר-שבע: מפיסטר, הנסיכה והרועה, מירנדולינה. בתיאטרון חיפה: אנדורה. בפסטיבל עכו בהרמת מסך. בתיאטרון הסמטה, בפרינג' מדיאה במדיאה, בתיאטרון יידישפיל. בתיאטרון הבימה: החולכים בחושך, ציר המכשפות, קערת העץ, מותו של סוכן. כלת פרס פולק 2002 על תפקיד אידה בהצגת הפרדס בתיאטרון יידישפיל.

בקולנוע: זיכרון יעקוב, הבית השרוף, תמונה קבוצתית עם אישה, המלחמה שלא נגמרה. בטלוויזיה: בסדרה בנות בראון ובפרסומות.

מרים גבריאלי - שושנה

התחילה את דרכה בתיאטרון חיפה, עם היווסדו ב-1961. מאז גילמה עשרות תפקידים בתיאטרון, בקולנוע ובטלוויזיה הכוללים ביניהם: בתיאטרון חיפה: כלמנסע - בחפץ, סואן - בנישואי פגור, מג - בן ערובה, נעמי - בלילה במאי. בתיאטרון הקאמרי: שרלוטה איבנובה - בגן הדודג'בנים, גברת כהן - בהכושי עשה את שלו, טורנדוט, מרי - במרי מורי, וסיליסה - בבשפל, האם - בנעורי ורדליה, גב' הוגיס - בפגימליון, הדוכסית מירוק - בריצ'ארד השלישי, רוזה - בפליישר, דבורה בארון. בתיאטרון באר שבע: אבדויה - באותו ואת בנו. בתיאטרון בימות: ונדה - בילדי קנדי. בתיאטרון בית ליסין: גב' בייקוף - בספרור אהבה בשלושה פרקים, בעלת הבית - באורח, בא, חנה סוסטרה - במים קדושים, אגנס - בתשוקה, זינה - באלטלנה, רינה - בקיסריה סופ"ש.

הצגות יחיד: שש שעה רקובה - מאת חנוך לוין (עליו קיבלה את פרס כינון דור), לה-מאדדה מאת דריו פו.

השתתפה בסרטים בין היתר: לאן נעלם דניאל וקס, חגיגה לעניים, סוס עץ, תעלת בלאומילך, אבא גנוב 2, איש צולבת, שמיכה חשמלית ושמה משה, שחקנים, אחרי החגים.

בטלוויזיה: ארוחת עשר, מוטל בן מייסי החזן, הפיצוץ ברחוב אהלן, דו-קרב, קפה פריז, סיטון, סוניה - במשחק החיים.

טרייסי אברמוביץ, מרים גבריאלי

נטלי נאמן - חדווה

בוגרת בית הספר לאומנויות הבמה בית צבי '95 שבמסגרתו הופיעה בהצגות: **לצאת מכאן, איזון עדין, הפטנט ועוד.** בתיאטרון באר שבע: **הוא הלך בשדות, הנסיכה והרועה, ירח שחור, איך למדתי לנהוג, אנה פרנק, גשם שוטף, דני והים הכחול** שבעקבותיו היתה מועמדת לפרס האקדמיה בקטגוריה של השחקנית המבטיחה של השנה.

בתיאטרון בית ליסין: **שבר ענן.** הצגת היחיד **לבן על לבן, אקווס, רישיון לחיות, אצבע אלוהים, אחרון ימיה, קיץ אחרון, יונג והטווס, ינשופים.** בטלוויזיה: **בתפקידי אורח שבתות וחגים, הפרקליטים.** השתתפה במספר הצגות ילדים, קריינות ועדרי קריאת שירה.

ענת מגן-שבו - מיקי

בוגרת בית צבי 1998. השתתפה בהצגות: בתיאטרון בית ליסין: **עשו עליך פעם סרט?** בתיאטרון באר שבע: **כשאת אומרת לא.** בטלוויזיה: **אחד העם אחד, דומינו, קיפודים, הדיפלומטים.**

הדס קלדרון - תהילה

בוגרת הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב - תל אביב. זוכת מילגת קרן אמריקה ישראל. השתתפה בפסטיבל עכו 2001 וכמו כן בפסטיבל בינלאומי בליון שבצרפת, עם ההצגה המקורית **ג'שה פנילה דקי** ובהצגה **סינמה** שהועלתה בתיאטרון קרוב, ב-2002. השתתפה בפרויקט **מיתוס** של אנסמבל עיתים בהנהלת רינה ירושלמי.

בתיאטרון בית ליסין: סטלה בחשמלית ושמח תשוקה, תמנע בצור וירושלים, רק אתמול נולדה.

נטלי נאמן

הדס קלדרון, ג'וי רינג

נעמה שמירא - שירה

בוגרת בית צבי מחזור 87 בהצטיינות. התחילה את דרכה בתיאטרון הקאמרי. בין תפקידיה: בתיאטרון תנועה: האשה - סולמות. בתיאטרון הקאמרי: קתרין האילמת באמא קוראז, דניאלה היפה במיקניק בחוסמסה (אופרת רוק), הגר ברחם מונדקי, טופי בתחילת מהמלון (מחזמר), החצרונים בעוף לי גוץ לי, מאשה בשחק, נטאשה בשלוש אחיות, שיינדלה בשיינדלה. זכתה במלגה לשחקנים צעירים ע"ש זלמן לביש ובפרס השחקנית המצטיינת של תיאטרון הקאמרי על תפקידה בשיינדלה.

לאחר הפסקה בת כמה שנים שבת לתיאטרון, תפקידיה מאז: נורמה גרין בשש נשים מכוערות מדברות על יופי (הקבוצה של דודי מעיין), אליזבת פרוקטור בצעיד המכשפות בתיאטרון הבימה. קיית בזכרונות חוף בריטון, חנה באהבה קשה בתיאטרון חיפה. נעה במכתב לנעה, דינה בקיסריה סופ"ש בתיאטרון בית ליסין. סתה הנסיכה בנתן החכם (דורון תבורי והקבוצה בשיתוף תיאטרון הקאמרי).

בטלוויזיה השתתפה בדרומה בוצ'ה, אש זהר, ובסדרות: כן או לא, רצח מצלמים, בורגנים, מרקליטים, פרנקו וספקטור.

דנה שרייר - אסתי

בוגרת הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב. השתתפה בהצגות: בתיאטרון בית ליסין: פילומנה, חמץ, המסיבה, ביאנקה, התאומים מוונציה. בהצגות ילדים: חלב שנעלב, התזמורת. בטלוויזיה השתתפה בתוכניות: יצפאן, לילה גוב, שמש, בעל בעל-לב, לנצח את מיקי ברקוביץ.

גל צ'פסקי - אלישבע

נולדה בתל-אביב, 2.11.1992. רקדה בלט שנים רבות. עולה לכתה ז' בתיכון א' לאמנויות - במגמת תיאטרון. משתתפת בהצגה מניין נשים בתיאטרון הבימה.

ג'וי ריגר - אלישבע

בת 10 וחצי, עולה לכיתה ה', לידת ישראל. מילדותה אהבה לרקוד ולהופיע. כבר בגיל 7 כיכבה בהצגה צלילי המוסיקה שבמתנ"ס העירוני. בגיל 9 נבחרה לככב במחזמר ספר הג'ונגל בבימויו של חנוך רוזן בתפקיד באנה. בימים אלו סיימה להצטלם ולשחק בסרט חדש - תהיה ישראלית - צרפתי בשם כל תחיה ותהיה אשר יצא להקרנות במחצית שנה הבאה.

נעמה שמירא, גל צ'פסקי

ענת מנן, דנה שרייר

Mikveh

A New Israeli Play Written by Hadar Galron

Directed by:

Micah Lewensohn

Set design by:

Kinerth Kisch

Costumes designed by:

Neta Haker

Music by:

Eldad Lidor

Lighting designed by:

Felice Ross

Cast:

Tracy Abramovici - Hindi

Miriam Gabriely - Shoshana

Anat Magen-Shabo - Miki

Nataly Ne'eman - Hedva

Hadas Kalderon - Tehilla

Naama Shapira - Shira

Dana Schreyer - Esti

Gal Czapski / Joy Rieger - Elisheva

דנה שרייר, נטלי נאמן, טרייסי אברמוביץ, מרים גבריאל, נעמה שפירא, ענת מגן

First Performance: 11.8.04 Length: 2 hours, incl. intermission

רפרטואר תיאטרון בית ליסין

2 0 0 4 - 2 0 0 5

אבודים ביונקרס

מאת ניל סיימון
בימוי: רוני פינקוביץ

קיסריה סופ"ש

מחזה ישראלי חדש
מאת גורן אגמון
בימוי: אבישי מילשטיין

מקווה

מחזה ישראלי חדש
מאת הדר גלרון
בימוי: מיכה לבינסון

שיקגו - המחזור

מאת פרד אב ובוב פוסה
מוסיקה: ג'ון קנדר
בימוי: קן אולדפילד

אהבה ממבט שלישי

מאת סוזן סנדלר
בימוי: אלון אופיר

החדר הכחול

עיבוד: דייוויד הר
ע"פ ארתור שניצלר
בימוי: אלון אופיר

להציל את איש המערות

אבי קושניר
מאת רוב בקר
בימוי: אלדד זיו

איסטמעליה

מחזה ישראלי חדש
מאת הל מיטלפונקט ובבימוי

שבר ענן

מחזה ישראלי חדש
מאת מרים קיני
בימוי: ציפי פינס

מירל'ה אפרת

מאת יעקב גורדין
עיבוד: מרים קיני
בימוי: מיכה לבינסון

התאונה

מחזה ישראלי חדש
מאת הל מיטלפונקט ובבימוי

ריקוד בשישה שיעורים

מאת ריצ'ארד אלפיייר
בימוי: אלון אופיר

רק אתמול נולדה

מאת גרסון קנין
תרגום ובימוי: אילן רונן
נוסח הצגה: אבישי מילשטיין

"... הקהל הכי נפלא, הכי חם והכי מרגש שפגשתי...
אם לא הנסיעה הארוכה הייתי רוצה לשחק רק

בתיאטרון הצפון..."

(מרים זהר, שחקנית וכלת פרס ישראל, זוכת פרס התיאטרון על מפעל חיים)

שחקנים, מחזאים, כימאים ומנהלי תיאטראות יודעים להעריך את ההצלחה של תיאטרון הצפון. הם העדות הטובה ביותר לכך שמעמד הבכורה בעולם התיאטרון שמור לנו. בזכות הפירגון ושיתוף הפעולה לאורך שנים, הפך תיאטרון הצפון למפעל המבויים הגדול בישראל ולסיפור הצלחה בכל קנה מידה.

תיאטרון הצפון רח' בילנסון 41 קריית חיים טל. 04-8420430

המסלול המהיר לרסים עבים
חדש. **MagnaScopic**
Maximum Volume Mascara

הקוויק לרסין את גודלם המקסימלי - במספרות הבוקר
לסחה ה- "Expand" משנה את רסין עד 100% במבצעת המהירה -
"Speed-Meter Brush" מחזקת את הקצוות של כל ריס וריס וסובעת
אתה בוקר רב עוצמה.
זהו המסכה המהירה לרסים מדהימים.
www.esteelauder.com

ESTÉE LAUDER
Defining Beauty

A woman with long, wavy brown hair is shown in profile, looking out over a vast, deep blue ocean. The sky is filled with soft, white clouds. The overall mood is serene and contemplative.

תיאטרון בית ליסין
בריונגורף